

Empire strikes back bidea (M11, Cogne Aosta, Italia)

NIRE MUGEN GAINETIK

Niretzat, mendian egiten ditudan ekintzak askatasunarekin, errespetuarekin eta enpatiarekin lotuak daude. Egun, Palestinako egoera ikusita, honako hausnarketa datorkit: zertan ari gara? Gizatasuna, baloreak eta etika galdu ditugu? Egoerari muzin egingo diogu? Kirolaren bitartez hitza dugunok ere badugu zeresana; hona hemen neurea: Aski da! Hau jasanezina da.

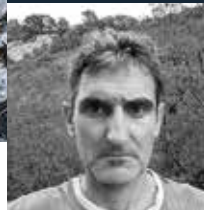
Behin hori azpimarraturik, goazen harira: zuekin nire aurtengo neguko ibilaldia partekatzea nahiko nuke; Dolomitetan izan nintzen urtarrila eta otsaila bitartean. Azkeneko momentuan erabaki genuen izotzetan eskalatzeko bidaia egitea, bideen baldintzak ez baitziren egokienak, eta horrek zalantzak sortuarazi zizkigun.

Eskalatzeko moduan zeuden bide apurren artean, Paso Gardenako "Hybrid M8+/W16" zen gure helburu garrantzitsuena. Bide horren berezitasun handiena da ez duela apenas heldulekurik pioleta jartzeko. Hori dela eta, zailtasun handia du *friend* bitartez autoaseguratzeko. Horretaz gain, hiru erronka genituen buruan: lasai mantentzea, ho-

tzari aurre egitea eta fisikoki ondo erantzutea. Joan aurretik, egun batzuk lehenago, sare sozialen bitartez ezagun batzuk jakinarazi ziguten izotz faltagatik bertan behera laga zutela saiakera. Guk, ordea, burutu egin nahi genuen.

Bidaian, Logroñoeko David Lopez, "Troner" ezizenaz ezagunagoa, izan zen nire sokalaguna. Troner *dry-tooling*-ean aditua da; ezezaguna izan arren, munduko onenetarikoa dela esango nuke. "Hybrid" bidean esaterako, Troner di-da heldu zen zati gogorrenera eta azkar gailendu zuen. Hori ikusita, neure artean pentsatu nuen hain zaila ez zela izango. Zelako ezustekoa berriro ere! Bide hark baieztatu zidan Tronerren maila. Azkeneko argi izpiak izan genituen ikusgai jeitsi ginenerako.

TESTUA ETA ARGAZKIAK

Josu Merino Ruiz
(Elgoibar, 1971)

Mendiko kirol-technikaria eta suhiltzaile ofiziala. 30 urte baino gehiago daramatza eskalatzeko, eta Gipuzkoako mendi eskolan irakasle moduan ere aritu izan da. Kurrikulumean hainbat jardura esanguratsu ditu, Patagoniako Cerro Torreko Ferrari bidea esaterako. Eskalatzeko leku kuttunak ditu Ordesa, Picu Urriellu, Montañesa edo Marbore besteak beste.

rrik nuen, baina azkenean Tronerren atzetik eskalatu nuen. Ez naiz damutzen; bigarren zatia “Ringo M8” egitea baitzen. Bide hori ez da arriskutsua, *parabolt* edo seguru finkoak dituelako, baina fisikoki exijentea da. Tronerri igotzen ari zela helduleku bat apurtu zitzaion, eta ondorioz ezin izan zuen bistaz kateatu.

Jarduera haren ondoren, izotzaren baldintza eskasak zirela eta, gure bidaia laburtzea erabaki genuen, hegazkin txartela aurreratuz. Beraz, bostgarren eta azkeneko eguna geneukan aurretik. Paso Gardenera bueltatu ginen “Space Shuttle M9-” bidera. Paretara iritsi orduko ikusi genuen beste bikote bat ari zela eskalatzen. Gu prestatzerako, haiek gora egin zuten, eta ondoren gu abiatu ginen. M9- egin ondoren, bikotea harrapatu genuen, eta Tronerrek proposatu zidan haien zain ez egotearren, bidea beste toki batetik amaitzea. Zailtasuna handiagoa zen, baina aldi berean erakargarriagoa. Hurrengo egunean, traste guztiak jaso eta Milan aldera abiatu ginen aireportura. Oso nekatuta geunden, baina pozik.

Txundituta geratu nintzen nire sokakidearen gaitasunarekin: guk dakigunez, bistaz egitea erdietsi duen lehena izan da

---

Hurrengo egunean, buruan geneukana honako hau zen: eta orain zer? Zazpi egun ditugu aurretik, eta lehenetsi genuen erronka handiena jada lorturik dugu! Egunean eguneko egitea erabaki genuen, gogoa eta gorputzaren egoeren arabera.

Niretzat, mendian egiten ditudan ekintzak askatasunarekin, errespetuarekin eta enpatiarekin lotuak daude

---

Bigarren egunean Paso Gardenera bueltatu ginen. Bertan, bide bat eskalatu genuen, errezagoa eta motzagoa. Hurrengo egunean, eztabaida izan genuen: nik atsedean eguna proposatu nuen, baina Tronerrek eskalatzea nahi zuen. Azkenean, berak proposaturikoa egin genuen; “Fannes M8” bidea eskalatu genuen. Hori bai, bidea egin aurretik, abentura bat izan genuen. Bidean galdu egin ginen. Ondorioz, eguerdiko ordu bietan hasi ginen eskalatzen. Oso berandu zen eta nik aurreikusi bezala, gabaz jeitsi ginen.

Laugarren egunean, beste bailara batetara joan ginen, Bolzanotik ekialdera, Val de Gares deituriko bailarara. “Valbone Ice Fall M11+” igotzea zen asmoa; klasiko bat, zailtasun horretan munduko lehena. Nik atsedean nahian jarraitzen nuen eta egun hartan aseguratzeko asmoa baka-

Elementaireilchen bidean (M8 Kandersteg, Suiza)

Aste batzuen ondoren, etxean, nekea halamoduz dominaturik genuen, eta oraindik negu bete-betean ginela ikusita, izotzetara beste txango bat egitea erabaki genuen. Oraingoan, Cogne aldera joan ginen, Dolomitetakoa mendebaldera; "Empire Strike M11" zen helburua. Heldu bezain pronto, bidea ikustera hurbildu eta segituan konturatu ginen beroa egin zuela aurreko asteetan. Ondorioz, izozturiko ur-jauziak puskaturik zeuden. Hala ere, hurrengo egunean han ginen: lehenengo luzeak oso izotz gutxi zuen, eta nahiz eta zati gogorrena izan ez, izotz faltak arreta handia eskatu zigun. Bidearen gakoa bigarren zatia da, M11 maila du, eta desplome handia. Tronerrek denbora asko egin zuen zati hori eskalatzen, ia-ia ordubete. Txundituta geratu nintzen nire sokakidearen gaitasunarekin: bistaz egitea lortu zuen, eta guk dakigunez, beste inork ez du hori egitea erdietsi. Agian bera izan da lehena. Zorionak Troner!

Aurreko bidaiaren bezala, gure erronka eta helburua lehenengo egunetik eginda genuen. Berritua ere, eztabaida baten ondoren, Tronerren proposamenak egin zuen aurrera: Suizako Kandersteg herrira joango ginen. Lagun ezin hobea eta kirolzale miresgarria izan arren, David burugogorretan burugogorrena da. Ez nuen irabazi eztabaidarik bidaiari haietan.

Suiza zeharkatzeko nahiko lan izan genuen, mobilean daturik ez genuen, Europar Batasunetik kanpora dagoelako, eta azkeneko momentuko erabakia izanda ezin izan genuen hori kudeatu. Pantala-irudi batzuk egin, bidea buruz ikasi eta

harutz abiatu ginen. Eskerrak lo egiteko tokian wifia izan genuela. Oztopoak oztopo, heldu ginen Kandersteg-eko "Max 3" bidera. Chamonixen lana egiten duen lagun batek aurretatu zigun Max 3an apurtua zegoela goi parteko azkeneko izotz zatia. Hori jakinik, Troner are motibatuagoa zegoen.

Egunguentirako orma oinean geunden, eta bai, egiaztatu genuen izotz zati handi bat falta zela. Lehenengo luzea ere egoera kaskarrean zegoen izotz faltagatik; ez zegoen erraza. Astiro-astiro, azkeneko luzera heldu ginen. Han, ormako desplome ikaragarriak eta harrietan zeuden marka gorriek (pioletak kokatzeko markak ezarrita zeuden) txunditu gintuzten. Gure ustez, marka gorriak mendian onartezinak dira, abentura kutsua eragozten baitute. Zailtasuna kentzen dio, eta bideak xarma galtzen du. Kirol-eskaladako edo *Drytooling*-ean eskalatzeko sektore batean topatzea agian onargarria izan daiteke, baina mendia ez da rokodromo bat.

Marka gorri haiek erabiliz, eta parabolten bidez aseguratutako, Troner segituan iritsi zen puskatutako azkeneko zatira. Hura gainditzea posible izango ote genuen?

Gure ustez, marka gorriak mendian onartezinak dira, abentura kutsua eragozten baitute

---

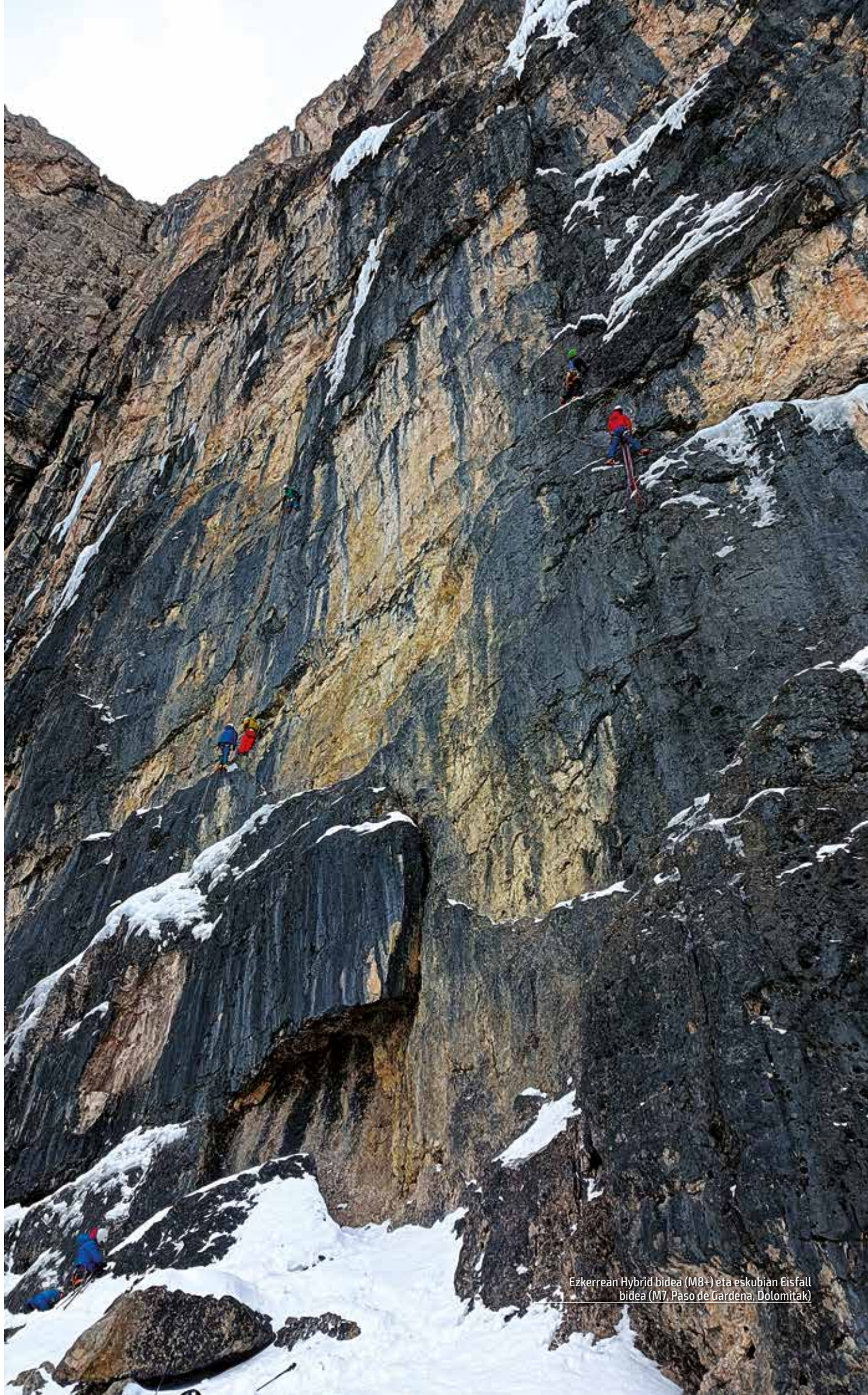
Bidea eskalatzeko izotza ez egoteak lanak gehitu zizkigun, eta arrisku handirik ez hartzeko, lehenik paraboltetara joan ginen. Ondoren, aurrera egiteko beste bide bat ireki behar izan genuen. Troner aseguratzen ari nintzen bitartean, desplome handi hari aurre egiteko estrategia egokiena zein izan zitekeen hausnartzen egon nintzen. Nik Daviden modura ezin nuen egin, ez naiz gai horretarako, eta jauzte eta zintzilik geratzea ez zen aukera bat. Egoera hartatik irtetzeko poleatrakzio bat egitea eskatuko liguke; lan ikaragarria. Hausnartu ondoren, arrisku gutxien hartzeko modua bidea zatika egitea zela ondorioztatu nuen. Hala izan zen. Gailurrean bat egin genuenean, pozez zorutzen elkar besarkatu eta zoriondu egin ginen. Lan handia eskatu zigun erronka bete genuen eta harro geunden.

Kontuak kontu, ezin genuen erlaxatu; handik jeistea ere ez zen gauerdiko ahuntzaren eztabaida. Izotza puskatutako tokian, sabai hartan, bi torloju sartu behar izan genituen paretara hurbiltzeko, soka ez baitzegoen paretatik gertu: soka paretatik aldenduz gero rapelatzea ezinezkoa izango litzateke. Lan horiek guztiak hartu ondoren, heldu ginen beheara. Bertan laga genuen material guztia hurrengo egunerako; "Elemente IV M8" bidea egitera bueltatzea nahi baikenuen.

Azken bide hori askoz errazago egin genuen, traba handirik gabe; iluntzean bertan Italia aldera jo genuen, hurrengo eguerdian hegazkina hartu behar baikenuen. Egia esan, bi txango zoragarri izan genituen: toki paregabeetan eskalatu, proposaturiko erronkak bete eta gure lagunartea estutzeko aukera izan genuen.

Wild grisenche bidea (M9, Cogne Aosta, Italia)

Ezkerrean Hybrid bidea (M8+) eta eskubian Eisfall bidea (M7, Paso de Gardena, Dolomitek)